

А. А. Драгомирову

М е м о р а н д у м

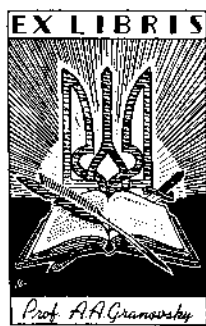
КОМІТЕТУ АРГЕНТИНСЬКИХ УКРАЇНЦІВ

Його Екселенції

ПАНУ МІНІСТРУ ЗАКОРДОННИХ СПРАВ І ВИЗНАНЬ

Республіки Аргентини

Ол. Костомаров-Траповський

Територія України, одного з останніх заборол європейської культури і цивілізації на границях Азійського Сходу, простягається на північнім побережжю Чорного і Азовського мор і обхоплює водозбори рік Дніпра в його середній і нижчій течіях, Дністра і Донця.—

Український народ, словянського походження, заселює цю територію з доісторичних часів, як про те свідчать археологічні знаходи і перші твори письменства.—

Географічне положення України є дуже несприятливе на відкритім шляху з Азії до Західної Європи. Цим шляхом проходили одна за другою численні азійські орди в пошуку завойовань в старовинній і середньовічній Європі.— В звязку з формою поверхні, що уявляє собою степ, без лісів та інших форм, полекшуючих оборону, це географічне положення обумовлювало долю державних формацій, що повставали на протязі часу.—

З цієї причини історія українського народу і держави уявляє собою чергування діб відродження і занепаду.—

Україна зформувалась, як могутня Київська держава в початках 9-го століття. Ця держава скоро розвинулася в імперію, яка обхоплювала всі заселені простори тодішньої Східної Європи. На протязі майже чотирьох століть Українська держава являлась захороною Європи проти кочових войовничих орд, які послідовними хвилями виходили з Центральної і Східної Азії в пошуку здобичі. Відкинувши наступи численних племен, як печеніги, торки, половці та інші, ця держава впала в 13-м віці перед наступом могутньої татаро-монгольської орди Чингіс Хана.—

Відродившись в короткому часі по тому в формі Королівства Галичини і Володимирії, Українська держава, хоч і була ще великою, але обхоплювала в 14-м віці заледве п'яту частину своїх попередних просторів.—

Після об'єднання в реальну унію з Литвою (в 1340 р.), а пізніше з Польщею (в 1569 р.), Україна являлася автономною частиною Литовсько-Польсько-Українського королівства аж до середини 17 віку.— Розірвавши свій федеральний

зв'язок зі згаданими сусідами, відновилася як незалежна держава в 1648 р. під проводом гетьмана Богдана Хмельницького.— Після смерти цього національного героя в 1657 році, Україна підпала під панування Росії. Ця задежність тревала два з половиною століття і закінчилася повним знищенням суверенности і державної організації України.— Останній гетьман був зкинутий росіянами в 1764 році, і Україна була повернута в провінцію Росії.—

Перспективи українського національного відродження відкрилися, коли вибухла російська революція в 1917 році.— В березні того року упав деспотичний царський режим.— Ця подія була використана живими силами українського народу для організації і оповіщення незалежної держави в формі Української Народньої Республіки.— В тім самім 1917 році інтернаціональна комуністична партія захопила російську державу, а в 1919 р. напала на Україну.— Боротьба українського народу за свою незалежність тягнулася до 1923 року і скінчилася несприятливо для українців з причини подавляючої нерівности сил. Україна була завойована совітськими силами і включена в Союз Совітських Соціалістичних республік, одержавши № 2.— Ця нумерація народів, поневоленних Верховним Совітом Інтернаціоналу, по завойованню Прибалтійських держав, осягла в 1940 р. скількості 16 і має поширюватись на цілий світ згідно з комуністичною програмою.

В короткій добі свого відродження до незалежного життя, Україна була визнана більшістю європейських держав, включно з великими потугами, як Англія, Німеччина, Франція й Італія.— Всі її сусіди, безпосередні і віддалені, як Туреччина, Болгарія, Румунія, Угорщина, Польща, Фінляндія, Литва, Папська Столиця та ін. визнали суверенну Українську Державу і багато з них призначили своїх дипломатичних представників. Навіть сама Совітська Росія вислала в 1918 році дипломатичну місію до Києва, столиці України, для переговорів в справі усталення спільних границь.

Федеральний уряд нашої Держави також визнав Україну, як Самостійну Суверенну державу, декретом, опублікованим з цього приводу 5 лютого 1921 року.

Навіть в умовах боротьби, коли країна була спустошена

попередньою війною, український уряд не шкодував зусиль для внутрішньої консолідації держави і поліпшення народного добробуту, зпромогаючи тримати культурний рівень і економічний добробут населення на висоті значно вижчій, ніж це було впроваджено пізніше комуністичним режимом.

Українська Соціалістична Совітська Республіка в такому вигляді, як вона представляється в совітській конституції, в дійсності не існує.— Всі культурні елементи, здібні до організації суспільного життя, винищуються совітським режимом з жорстокістю, зазедве відомою в історії Заходу.—

Частина населення масово вимордувана, друга частина заслана до Сибіру, де вигинула в наслідок суворого підсоння і нелюдських умов життя. Певна порівняючи незначна скількість українців спромоглася втікти поза границі С.С.С.Р.—

Нарід, позбавлений культурних сил, є повернутий в рабство, опинившись кожний громадянин приписаним до колективного господарства або фабрики, які являються власністю держави.—

Церква зруйнована і духовенство змасакроване тисячами. В населенню підтримуються і посилюються всі низькі інстинкти з наміром тримати моральний і культурний його стан на рівню, на якому зазедве можливо відріжнити людину від звірини.—

Цей стан рабства підтримується на всій території Совітського Союзу групою людей з розвинутим до певного рівня інтелектом, але цілковито позбавлених морального почуття і християнської культури. Ця група, компактно збита спільними злочинами в комуністичній партії, виховує своїх прихильників в глибокій погорді і повній несвідомості вижчих духовних вартостей.— Родина знищена і переслідується, при чому діти безжалістно позбавляються всякої батьківської опіки.

Ціла територія, опанована комуністичною ордою, хоч і фігурує на зовні, як союз вільних республік, в дійсности управляється з московського центру згаданою, порівнююче невеликою групою людей, позбавлених всякого почуття батьківщини та національності.— Від тих республік фактично існують тільки назви; а свободи кожної з них в справі так голосно прокламованої самоуправи є лише фікцією, призначеною

для пропаганди з метою заманити інші народи в комуністичну неволю, як рівнож підкопувати існування інших націй, відданих творчій праці і мирному поступові.—

Українська імміграція в Аргентинській Республіці складається в своїй переважній більшості з хліборобів і робітників. Вона розсіяна по всій території Республіки від Місіонес аж до Патагонії.— Скількість українців в країні по обережним обчисленням переходить за сто тисяч душ.— Займаючи по своїй кількості поважне місце між населенням Краю, українська еміграція все ж не викликає ускладнень ні труднощів ніякого роду, як для уряду, так і для місцевого населення, з яким живе в найліпшій згоді. Існуючі українські організації є всі характеру культурно-освітнього і взаємно-допомогового.

Порушені страхіттями війни, що точиться між двома наймогутнішими і агресивними в світі імперіялізмами на всій території України, група видатніших осіб українського загалу повзяла ініціативу в створенню комітету переходового характеру для допомоги українському народові досягнути здійснення свого священного ідеалу: Державної Незалежності.—

Основні завдання Комітету Аргентинських Українців були оповіщені в декларації, яка висловлює їх в слідуючих двох засадничих точках:

1. Розвивати почуття вдячності і лояльності до Респ. Аргентини, як до прибраної батьківщини, і боротися всіма засобами проти поширення комунізму, анархізму та інших скрайніх ідей між українськими емігрантами.

2. Вживати в межах лояльності до нової Батьківщини Аргентини всіх можливих зусиль, щоб допомогти нашим братам здобути і створити Незалежну Українську Державу.

Поскілцько Українська Нація не має визнаного представництва в нашій Державі, цей Комітет поставив собі завдання інформувати аргентинську владу і публичну опінію про становище України і її боротьбу за кращу будучину.

Комітет Аргентинських Українців

В. Цимбал, Голова, **А. Білопольський**, Заст. Голови,

Інж. О. Песцьоровський, Заст. Гол., **А. Аврам**, Секретар.

СУПРОВОДНИЙ ЛИСТ.

COMITE UKRANIANO

en la

Buenos Aires, 25 de Abril de 1944

REP. ARGENTINA

**Його Екселенції
П. Міністру Закордонних Справ і Визнань
А/В.**

Пане Міністре!

Як члени численної української колонії, проживаючої в гостинній Аргентинській Республіці, в цій країні, що для багатьох з нас являється другою Батьківщиною, а для більшості — країною народження, вважаємо за свій обов'язок, право і честь представити Вашій Екселенції автентичні відомости про сучасне міжнародне становище України.

Цей виступ, зроблений перед В. Е., є викликаний почуттям гуманності і справедливості, як рівнож природним бажанням допомогти Країні наших предків всіма доступними засобами, дозволеними в границях нашої лояльності до Аргентинської Батьківщини.

Зі всіх інформацій поданих в долученому меморандумі, дозволяємо собі звернути доброзичливу увагу В. Е. на факт, що Незалежна Українська Держава була визнана Урядом Аргентини декретом Виконавчої Влади з дня 5 Лютого 1921 р. і цей урядовий акт залишається в повній силі до сучасного менту.

Базуючись на шляхетних традиціях цієї великодушної країни, гідно представлених плеядою світлих діячів уряду на чолі з

Й. Е. Президентом Держави Генералом Едельміром Фарреллем, маємо честь висловити перед В. Е. прохання підтримувати і надалі в області міжнародних зносин становище твердо окреслене наведеним декретом, в обличчя факту, що сучасний збройний конфлікт відбувається на землях України, причиняючи їй велику руїну і що ця країна є жертвою інвазії двох імперіялізмів — комуністично-російського і німецького.

Взнеслі поіняття В. Е. про справедливість і свободу дають нам підстави сподіватися, що це прохання буде прийняте зі щирою симпатією і доброзичливістю.

Користаємо з нагоди для вислову привіту В. Е. і підписуємо з найглибшим поважанням.

Український Комітет в Респ. Аргентині

В. Цимбал, Голова, А. Білопольський, Заст. Голови,

А. Аврам, Секретар.

УКРАЇНЬКА ДЕЛЕГАЦІЯ В МІНІСТЕРСТВІ

ЗАКОРДОННИХ СПРАВ

Комітет Аргентинських Українців виготовив для Аргентинського Уряду докладний меморандум, в якому поза інформаціями історичного характеру висвітлив сучасне міжнародне становище України.

Були вжиті відповідні заходи для представлення його в Міністерстві Закордонних Справ і вистарана аудієнція.

Делегація Комітету в складі п. п. Віктора Цимбала, Андрія Білопольського і Инж. Омеляна Песцьоровського зявилася в Міністерстві 25. 4. 44 і була прийнята Віце-Міністром Закордонних Справ Д-ром Оскаром Ібарра-Гарсія.

Пан Віце-Міністр прийняв делегацію дуже доброзичливо. Обзнайомившись зі змістом проведеного йому меморандуму, він висловив своє співчуття до українського народу, як рівнож і до інших народів Східної Європи, що борються за свою незалежність. Цей видатний державний муж Аргентини виявив в розмові докладне знання і зрозуміння українських державницьких стремлень і ґрунтовне обзнайомлення з усіма політичними течіями Східної і Центральної Європи.

Члени делегації звернули увагу п. Віце-Міністра на факт недавнього призначення комуністичного єпископа для Південної Америки, який могтиме ширити деморалізацію в Аргентині. Др. О. Ібарра-Гарсія зазначив, що в цьому сенсі до уряду вплинули прохання з різних сторін і більшовицький єпископ не одержить дозволу на візд до Аргентини, рівнож не матиме змоги вести пропаганди з закордону.

В курсі розмови, яка тревала більше, як півгодини, Пан Віце-Міністр подав до відома делегації, що меморандум буде представлений на розгляд Пана Міністра Закордонних Справ, а про його зміст буде докладено Його Ексцеленції Президентові Аргентини Генералу Едельміру Х. Фарреллю.

Також зазначив, що Міністерство готове прийняти всякі інші повідомлення Комітету в будучині.

Висловивши подяку Пану Віце-Міністрові за виявлене зрозуміння і співчуття, Делегація залишила палац Міністерства Закордонних Справ.